

[Socialministeren]

derings- og pensionsnævne og amsanke-nævne. Formanden skal herefter kun kunne træffe afgørelser i sager, der giver klageren medhold.

Som jeg før var inde på, havde vi i 1984-85 en omfattende gennemgang og vurdering af det sociale ankesystem. Det resulterede bl.a. i reglerne om formandsbemyndigelse i sager, hvor der blev givet klageren såvel medhold som afslag. Når formandsbemyndigelsen også anvendes i afslagssager, er det selvfølgelig, fordi garantierne for en rigtig afgørelse er til stede: Socialcentre og socialudvalget og formanden er enige om sagens udfald, som der i øvrigt ikke er tvivl om. Jeg nærer ikke betænkelighed ved denne fremgangsmåde, som letter og smidiggør sagsbehandlingen, og jeg kan derfor ikke tilslutte mig den foreslåede begrænsning.

Derimod synes jeg, at der er noget sympatisk ved forslaget om, at ankenævne skal give klageren mulighed for at fremlægge sit syn på sin sag for nævnet, men jeg mener ikke, at vi skal lovgive på området. Det er i øvrigt i dag en ofte brugt mulighed, at borgerne kan henvende sig til amsankenævnet og få lov til at forklare deres sag.

SF foreslår endvidere, at styrelseschefen og ankecheferne skal have en bred erfaring inden for praktisk socialt arbejde. Det fremgår ikke af lovforslaget, hvilken uddannelsesmæssig baggrund SF har tænkt sig at styrelseschefen og ankecheferne i øvrigt skal have.

Ankestyrelsen er som bekendt den sidste administrative klageinstans og er i sin virksomhed uafhængig af instrukser vedrørende den enkelte sags behandling og afgørelse.

Endelig vil jeg fremhæve, at Ankestyrelsen også har til opgave at etablere en praksis på det sociale område. Ankestyrelsen har således en domstolslignende karakter, og jeg finder det derfor vigtigt, at der stilles krav om en forudgående akademisk uddannelse, sådan som det er tilfældet i dag.

I ankemøderne deltager foruden ankechefen også to beskikkede medlemmer. Det må således understreges, at ankemøderne aldrig kun har bestået af ankechefer.

SF foreslår, at den gældende bestemmelse om, at formanden kan beslutte, at en sag skal tages af dagsordenen med henblik på udvidet votering, udgår. Dette forslag er jeg ikke enig i. Bestemmelsen er tænkt som en retssikkerheds-

garanti, der skal sikre, at enhver afgørelse er i overensstemmelse med de gældende regler. Jeg finder heller ikke, at der er nogen særlig grund til ved lov at forpligte kommunerne til en obligatorisk genvurderingspligt i et møde, som SF foreslår det. Mange kommuner benytter sig i dag af muligheden for remonstration, men dette foregår ikke nødvendigvis i det sociale udvalg. Jeg mener, at kommunerne godt kan finde ud af, om der eventuelt er behov for delegering. Det samme gør sig naturligvis gældende i amskommunerne.

Ændringsforslagene i faglovene ser jeg primært som konsekvensændringer som følge af forslagene om udvidet ankeadgang og indførelsen af en obligatorisk genvurderingspligt. Jeg vil derfor ikke kommentere disse forslag særskilt her.

SF's forslag indeholder mange detaljerede ændringer, og jeg vil derfor ikke gå nærmere ind på de administrative og økonomiske konsekvenser af lovforslaget, men jeg er overbevist om, at det ikke er småpenge, vi taler om.

Alt i alt synes jeg ikke, at SF's forslag giver nogen løsning på de problemer, vi i dag står over for på det sociale område. Løsningen er efter min opfattelse bestemt ikke flere ankemuligheder og øget bureaukrati, men en styrkelse af den samlede indsats i samarbejde med kommunerne og med arbejdsmarkedet. Jeg er desværre nødt til at sige, at sagt meget kort opfatter jeg SF's forslag her til ændring af klageadgangen som et forslag, der vil åbne for mulighed for at klage over alt muligt på den mest besværlige måde.

Taanquist (S):

Der er meget godt at sige om dette forslag om ændring af klagebehandlingen på det sociale område, som SF har fremsat. Hele baggrunden for lovforslaget, som den fremtræder i bemærkningerne, er vi i den socialdemokratiske gruppe overvejende enige i. Vi er helt enige i, at der i de senere år har været en overvejende tendens til i højere grad at fokusere på, om man har foretaget en korrekt fortolkning af lovgivningen, end at se på, om lovgivningen opfylder sit formål, nemlig at forbedre den sociale situation hos de mennesker, der søger hjælp hos socialvæsenet.

De senere års stigende økonomiske pres på kommunerne har yderligere presset de sociale myndigheder til at fortolke de sociale love alt